ဤစာအုပ်ပြုစုသူ၏ စကားဦး

[၁]

ကျွန်တော်သည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့တွင် လူ့လောကကြီးထဲသို့ စမ်းတဝါးဝါးငိုကြွေးရင်း ရောက်ရှိလာခဲ့ရသည်။

အခြားအခြားသော မွေးစကလေးများ၏ ငိုကြွေးသံသည် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်လေမည် မသိ။ ကျွန်တော်ဖြစ်လာမည့် မွေးစကလေး၏ ငိုကြွေးသံမှာမူ ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငိုလိုက်သော ငိုကြွေးသံသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားသော တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့သည် ပါတော်မူနေ့ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ပါတော်မူနေ့သည် မြန်မာဘုရင်သီပေါကို နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်များက ဖမ်းဆီးသွားသည့်နေ့။ တစ်နည်းဆိုသော် မြန်မာပြည် ကျွန်သဘောက်ဘဝသို့ ပြားပြားမှောက် ရောက်ရသည့်နေ့။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သည်နေ့တွင်မှ မွေးဖွားခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ပညတ်သွားရာ ခတ်သက်ပါလေသလားမသိ။ နယ်ချဲ့ကို အရွံ့ကြီးရွံခဲ့သည်။ အမုန်းကြီး မုန်းခဲ့သည်။ အသက်အရွယ်ရလာ၍ စာပေများ လေ့လာဖတ်ရှုလာနိုင်သည့် အရွယ်တွင် နယ်ချဲ့စနစ်၊ အရင်းရှင်စနစ်များအကြောင်း သိနားလည်ခွင့်ရလာသည်။ ထိုစနစ်များကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးတတ်လာသည်။

မြန်မာများ၏ နယ်ချဲ့လက်အောက်ခံ ကျွန်ဘဝအနိဋ္ဌာရုံများကို ကိုယ်တိုင်မတွေ့ကြုံ မခံစားရသော်လည်း ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံ ခံစားရဘိသကဲ့သို့ တက်ခေါက် အံကြိတ် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဆီးဘန်းနီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ထီးသုဉ်းနန်းသုဉ်း၊ မြို့သုဉ်းသုည
သုဉ်းသုံးဝဖြင့်၊ သုဉ်းရပြန်လစ်
သုဉ်းသည့်ခေတ်တွင်၊ လူဖြစ်ရလေ
တို့တစ်တွေမှာ၊ သေသော်မှတည့် ခြော်ကောင်း၏...

ကဲ့သို့သော ကဗျာစာပေများကို ဖတ်ရှုပြီး အဖိနှိပ်ခံဘဝ၊ အညွန့်ချိုးခံဘဝတွင် အားမတန် မာန်လျှော့ခဲ့ကြရသော ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်များကို ကိုယ်ချင်းစာ ကရုဏာသက်ခဲ့ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကိုယ်ပိုင်အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်ခွင့်နှင့် လွတ်လပ်ရေး၏ အနှစ်သာရနှင့်တန်ဖိုးကို သိမြင်သဘောပေါက်ခဲ့မိပါသည်။ မွန်မြတ်မြင့်မားလှသော သည်ရလဒ်ကြီးကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရရှိရေးအတွက် မြန်မာမျိုးချစ်မြောက်မြားစွာ၏ အသက်၊ သွေး၊ ချွေးတို့ကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် မြန်မာတိုင်းရင်းသားများသည် ကိုလိုနီထမ်းပိုးအောက်တွင် နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော် ရုန်းကန်လှုးလွန့်ခဲ့ကြရသည်။ ကိုလိုနီအမွေဆိုးများကို ယနေ့တိုင် ခံစားကြရဆဲ၊ ယနေ့တိုင် ပုတ်ကာ ဖယ်ရှားနေကြရဆဲ။

မြန်မာနိုင်ငံကဲ့သို့ပင်–

[၂]

မြန်မာနိုင်ငံကဲ့သို့ပင် အာရှနိုင်ငံအများစုသည် အင်အားကြီး နယ်ချဲ့များ၏ 'ခြေတော်တင်ခြင်း' ခံခဲ့ကြရသည်။

ထိုအထဲတွင် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံသည်လည်း နယ်ချဲ့သားကောင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ နီးပါး နယ်ချဲ့လက်ဟောင်း လက်သစ်များ၏ ကျူးကျော်စော်ကားမှုကို ခံကြရ၏။ သည်ဘဝဆိုးမှ လွတ်မြောက်ရန် ဖိလစ်ပိုင်မျိုးချစ်များသည် ဘဝပေါင်းများစွာ၊ အသက်ပေါင်းများစွာ စတေးခဲ့ကြရလေသည်။

အဆိုပါ မျိုးချစ်သူရဲကောင်းများထဲတွင် ဒေါက်တာရီဇော်သည်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်။

ဒေါက်တာရီဇော်သည် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ၏ ရောင်ခြည်ပင်ဖြစ်၏။ ဖိလစ်ပိုင်တစ်မျိုးသားလုံး သူ့ကျွန်ဘဝတွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော် အဖိနှိပ် အညှဉ်းဆဲခံနေကြရသည်ကို ပထမဆုံး ဖော်ထုတ်သူဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးအရ အနှိမ်ခံထားရသော၊ အသိဉာဏ်မှောင် အချခံထားရသော၊ ဘာသာရေးဗန်းပြပြီး ခေါင်းပုံဖြတ်သွေးစုပ်ခံနေရသော ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သူများ၏ ဘဝမှန်ကို ပထမဆုံး ရဲရဲဝံ့ဝံ့တင်ပြခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် အာရှတိုက်သားများသည် လူရိုင်းသာသာမျှ ရှိသူများ၊ အစစအရာရာ အောက်တန်းနောက်တန်းကျသူများ၊ အနောက်တိုင်းသားများ၏ လက်အောက်ခံလူမျိုးများ စသည်ဖြင့် လူမျိုးကြီးဝါဒကို စွဲကိုင်၍ ဘဝင်မြင့်ခဲ့ကြသော အနောက်တိုင်းသားများကို အန်တုဖက်ပြိုင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ အရှေ့တိုင်းသားလည်း လူ၊ အနောက်တိုင်းသားလည်း လူ၊ လူ့လူချင်း အတူတူပင် ဖြစ်၏။ ဘယ်လူမျိုးတွင်မျှ မွေးရာပါအခွင့်အရေး ပိုမရ။ ကြိုးစားမှုနှင့် စည်းစနစ်ကျနခြင်းသည်သာ အဓိကဟူသော ကြွေးကြော်သံကို ကိုင်စွဲကျင့်သုံးခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သူ၏ခေတ်မီသောအမြင်၊ တက်ကြွသော ခံယူချက်များကြောင့်ပင် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ လည်စင်းခံခဲ့ကြရသော ဖိလစ်ပိုင်တိုင်းရင်းသားများအဖို့ မျိုးချစ်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လာရသည်။ နိုင်ငံရေးအသိအမြင်များ နိုးကြားအံ့ကြွလာရသည်။ လွတ်လပ်ရေးကို တောင်းဆိုရကောင်းမှန်း သိလာကြသည်။

"ဘယ် အနောက်နိုင်ငံသားကမျှ သူတို့ကိုယ်ကျိုးမပါဘဲ ကျုပ်တို့ အာရှတိုက်သားတွေအပေါ် စေတနာသန့်သန့်မထားဘူး"ဟူသော ပြည်သူ့တရုတ်ပြည်ကွယ်လွန်သူ ဝန်ကြီးချုပ်ချူအင်လိုင်း၏ စကားကဲ့သို့ပင် ဖိလစ်ပိုင် မျိုးချစ်များမှာ ရက်ရက်စက်စက် ဖိနှိပ်ခြင်း ခံကြရသည်။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံကြရသည်။ ယုတ်ယုတ်မာမာ နှိပ်စက်ခြင်း ခံကြရသည်။

သို့သော် အသက်ကိုသာစွန့်မည်၊ ယုံကြည်ချက်ကို မစွန့်တတ်သည့် မျိုးချစ်အာဇာနည်များကို မည်သည့်နယ်ချဲ့ကမျှ သတ်၍မသေခဲ့ပါချေ။

ဤသို့ ဒေါက်တာရီဇော်၏ စတင်ဦးဆောင်လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် နှစ်ပေါင်းရှည်လျားစွာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသော ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သူများသည် နောက်ဆုံး အောင်ပွဲ

ခံခဲ့ကြသည်။ ၁၉၄၆ ခု၊ ဇူလိုင် ၄ ရက်နေ့တွင် လွတ်လပ်ရေးနှင့် ကိုယ်ပိုင်အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်ခွင့် ရခဲ့ပေသည်။

ဒေါက်တာရီဇော်သည် မိမိမြေပေါ်သို့ ကျူးကျော်စော်ကားလာသူများကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဝေဖန်ခဲ့သော နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ပြည်သူလူထု တစ်ရပ်လုံး၏ နိုင်ငံရေးအသိ၊ ပညာရေးအသိများ ပွင့်လင်းလာအောင် ဦးဆောင်လှုပ်ရှားခဲ့သော ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်၏။ အရင်းရှင်နယ်ချဲ့များ၏ သေနတ်ပြောင်းဝကို မတုန်မလှုပ် ရင်ဆိုင်ပြီး ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သူများ၏ မျိုးချစ်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးသွားသော မျိုးချစ်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ဒေါက်တာရီဇော်သည်လည်း လူသားမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီများထဲကလို အစမှအဆုံးတိုင် အပြစ်ဆိုစရာ တစ်ကွက်မျှမရှိသော လူစွမ်းကောင်းကြီးမျိုးတော့ မဟုတ်။ သူ့တွင် ချွတ်ယွင်းချက်၊ အားနည်းချက်များ ရှိခဲ့သည်။ သို့သော်ငြားလည်း သူ၏စွမ်းဆောင်ချက်နှင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှုများက ယင်းအပြစ်များကို ဖုံးလွှမ်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ မဟာတ္တမဂန္ဓီ၊ တာဆိုတော်တာကိုး၊ တရုတ်ပြည်မှ ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်တို့နှင့် ခေတ်ပြိုင်ဖြစ်ခဲ့သော ဒေါက်တာရီဇော်သည် စိတ်သဘောထား နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသူဖြစ်၏။ ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို မြတ်နိုးသူဖြစ်၏။ သို့တိုင် အမိနိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်မူ ရဲရဲတောက် သွေးနီသူ ဖြစ်ပေသည်။

သူ၏ကျေးဇူးကား ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သူတို့ ဆပ်မကုန်နိုင်အောင် ကြီးမားလှပေသည်။

"ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ပေါ်မှာ နေဝန်းနီ ထွက်ပြူလာတာ မမြင်ရမီ ကျုပ်သေခဲ့ရတယ်။ အရုဏ်ဦးကို တွေ့မြင်ကြရမယ့် ခင်ဗျားတို့က နေဝန်းနီကို ကြိုဆိုကြပါ။ နောက်ပြီး အကာလ ညအမှောင်မှာ ကျဆုံးခဲ့ရတဲ့ ရဲဘော်တွေကို မမေ့ကြပါနဲ့"

ဤသို့ မသေမီ မှာကြားချက်အတိုင်းပင် ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သူများသည် ဒေါက်တာရီဇော်နှင့်တကွ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ကြရသူများကို ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြ၊ ဂုဏ်ပြုကြဆဲဖြစ်၏။ ဆက်လက် ဂုဏ်ပြုနေကြဦးမည်လည်း ဖြစ်၏။ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံတွင် ဒေါက်တာရီဇော်မွေးနေ့ကို တစ်မျိုးသားလုံး အလုပ်နားရက်ဟု သတ်မှတ်သည်။ ဒေါက်တာရီဇော် ကွယ်လွန်ခံရသည့်နေ့ကို အမျိုးသားသူရဲကောင်းများနေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။ ဒေါက်တာရီဇော်ရုပ်တု ကျောက်

တိုင်ကြီးသည် မနီလာမြို့တွင် အဓိကရ တည်ရှိနေ၏။ သူရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါးများ၊ သီပွဲသုတေသန စာတမ်းများကို ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းစုများ၏ ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များအဖြစ် တရိုတသေ ထိန်းသိမ်းထားကြရသည်။ သူရေးခဲ့သော ဝတ္ထုများ၊ ကဗျာများမှာ ယနေ့လူငယ်များ ကျောင်းသင်ခန်းစာအဖြစ် လေ့လာနေကြရဆဲ သင်ယူနေကြရဆဲ။

ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာရီဇော်ကဲ့သို့သော–

[၃]

ဒေါက်တာရီဇော်ကဲ့သို့သော ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်သည် လူသေသော်လည်း နာမည်သေမည့်သူ မဟုတ်၊ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာညောင်းသော်လည်း တိမ်မြုပ်သွားမည့်သူ မဟုတ်။ ပျောက်ကွယ်သွားမည့်သူ မဟုတ်။

သူ့အကြောင်း သူ့ဘဝကို ဖတ်ရှုလေ့လာလျှင် ရှောင်လွှဲမရဘဲ ပူးတွဲပါလာမည့်အချက်များ ရှိနေပါသည်။ ဤကား နယ်ချဲ့စနစ်၏ ဆိုးရွားရက်စက်ပုံနှင့် တိုင်းတစ်ပါးလက်အောက်ခံ ဖြစ်ရသော တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး ကြုံတွေ့ရမည့် ကံကြမ္မာဟူသော နိုင်ငံရေးအမြင်များ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လူငယ်များအနေဖြင့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော လွတ်လပ်ရေး၏ တန်ဖိုးကိုလည်းကောင်း၊ အမိနိုင်ငံအပေါ် ထားရှိသင့်သော စိတ်ဓာတ်ကိုလည်းကောင်း၊ တက်ကြွနိုးကြားသော လူငယ်များ၏ အားမာန်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ထိခံစားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

ဒေါက်တာရီဇော်၏ ဘဝအကြောင်းကို ပြုစုရာတွင် ဒေါက်တာရီဇော်၏ စရိုက်သဘာဝကို တတ်စွမ်းသမျှ ပေါ်လွင်အောင် ကြိုးစားထားပါသည်။ သူ့အကြောင်း အစမှအဆုံးထိတိုင် အရေးအသားကိုပင် သူ့စရိုက် သဘာဝနှင့် ကိုက်ညီအောင် တတ်စွမ်းသမျှ အားထုတ်ထားပါသည်။ သူ၏ ပင်ကိုစရိုက်သည် အေးပါသည်။ နုပါသည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေးအယူအဆနှင့် ယုံကြည်ချက်တွင်မူ ရဲရင့်ပါသည်။ ပြတ်သားပါသည်။ ဒေါက်တာရီဇော်ကို ကတ္တီပါလက်အိတ်စွပ်ထားသော သံလက်သီး၊ သို့မဟုတ် နီရဲသောအပြာဟူ၍ တင်စားခေါ်ဆိုလျှင် မှားမည်မထင်ပါ။

အကယ်၍ အထက်ဖော်ပြပါ ဦးတည်ချက်များ၊ စရိုက်သဘာဝများ မပေါ်လွင် မပီပြင်ခဲ့ပါလျှင် ဤစာအုပ်ပြုစုသူ၏ မကျွမ်းကျင် မနိုင်နင်းမှုကြောင့်

သာ ဖြစ်ရပါသည်။ စာရေးသက် အတွေ့အကြုံ မကြွယ်ဝသေးသည့် အတွက် ဟာကွက်၊ ပျော့ကွက်များ ရှိမည်ဖြစ်ရာ ပိုင်းဝန်းဝေဖန် ထောက်ပြကြ ပါလျှင် ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံနာယူမည် ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရသည့်အတွက် စာဖတ်သူ၏ ရင်ထဲတွင် "တစ်ခုခု" တင်ကျန်ခဲ့သည် ဆိုပါလျှင် ဤစာအုပ် အကောင်အထည် ပေါ်လာအောင် အဓိကစွမ်းဆောင်တွန်းအားပေးခဲ့သော စာရေးဆရာ မောင်ပေါ်ထွန်းကို မှတ်တမ်းတင်စေလိုပါသည်။ ဤစာအုပ်ပြုစုသူအား ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကူညီရိုင်းပင်းခဲ့ကြသည့် ဆရာဦးစံလွင်၊ ဇေထွန်း၊ ညိုမြင့် (ရေနံ)၊ ဦးကျော်ညွန့် (အောင်ကျော်ဦးစာပေ)၊ လှအောင်နှင့် ချင်းတွင်းစာပေတိုက်ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

မြတ်ငြိမ်း

၃၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၇၇။